

2018. február 18. – Nagyböjt 1. vasárnapja – Mk 1,12-15 – Küzdelem a kísértéssel

Néhány nappal ezelőtt újra megnéztem Madách Imre *Az ember tragédiája* című drámáját. Megdöbbentő, ahogyan a Sátán hatalmát és befolyását ábrázolja: a történelmen végigvonul a kísértés, a rosszra való csábítás, minden szépség és jószág elrontása.

Márk evangélista úgy mutatja be Jézust, mint akivel egy új korszak kezdődik. Örömhírt hozott, vele elközelgett az Isten Országja. Egy olyan világ, ahol a Sátán legyőzhető, uralma megtörhető. Jézus ezt tanításával alátámasztotta, példájával és életáldozatával bemutatta. Márk evangéliumának egyik alapmotívuma, hogy Jézus miként harcol a Sátánnal, hogyan űz ki ördögöket. Ennek a küzdelemnek első alkalma a pusztai megkísértés.

A nagyböjt kezdetén talán jó lenne nekünk is szembenézni azzal, hogy a mi életünkben hogyan jelentkezik a Sátán, mit is jelent a kísértés. Mik azok az életünkhöz tartozó tények, tapasztalatok, élmények, amelyek el akarnak téríteni a jézusi útról, rossz irányú vonzást jelentenek számunkra. Amikor azt halljuk: „Térjetelek meg!”, azt is jelenti, hogy szembenézek a kísértésekkel, amelyek körülvesznek, megvizsgálom azokat, és felveszem velük a harcot.

A kísértés egyik ismérve, amint Jézussal szemben is az volt, hogy megtévesztő. Úgy tűnik, hogy semmi rossz sincsen benne. Mégis eltéríthet a hivatásomtól, a szeretet útjáról. Akár azzal, hogy nem megfelelő eszközöket használok jószág tudott céljaim eléréséhez, akár azzal, hogy olyan dolgokra fecsérlem időmet, energiámat, amelyek miatt már nem leszek képes a fontosabb és értékesebb feladatok, tevékenységek elvégzésére. Nagy áldás, ha meg tudjuk különböztetni a sürgős, illetve a fontos teendőket!

A Kísértő becsaphat bennünket azzal is, hogy túlzott magabiztosságot ültet belénk: jó úton járunk, messze jobbak vagyunk az átlagnál, jó csapatba tartozunk. Mintha ez hivatkozási alap lehetne Jézus előtt. Ne feledjük: az ördög figyelme a szenteknek van fenntartva!

Az is kísértés lehet, hogy a kisebb hibákat, mulasztásokat nem vesszük komolyan, leértékeljük, pedig a kisebb botlások, mulasztások, ha rendszeresek, ismétlődnek, rossz szokásokká válhatnak.

Érdemes feltennünk magunknak még azt a kérdést is: Én magam nem vagyok-e időnként a Kísértő mások számára? Hiszen amikor mást bűnre csábítok, amikor a helytelenben együttműködök vele, rossz irányba vonzom. Ha más bűne vagy mulasztása láttán hallgatok vagy mentegetem, esetleg bátorítom, az ördög szerepét játszom. S rossz belegondolni abba, hogy életem azon mozzanatait, amelyekre sajnos nem lehetek büszke, rossz példaként vonzóak, bátorítóak lehetnek családom, testvéreim, embertársaim számára.

Lezárva a témát: nem Isten kísért bennünket. Szeretetéből kapott szabadságunk velejárója minden próba, amellyel bizonyosságot tehetünk hűségünkről. Ahhoz, hogy ezeket kiálljuk, Jézus szava és példája szerint is komoly segítséget jelenthet a böjt és az imádság, Ez nem mentesít a kísértésektől, de lélekben felvértezve, megerősödve vívhatjuk meg mindennapi harcunkat.

Csiky Lajos, Budapest